

Queda't les flors

La meva feina és ser ombra, i la seva, ser llum

"Olympia", Édouard Manet

Queda't les flors, Elise. Ni les ha mirades. Queda't les flors? Per a què les vull, jo, les flors? Per ventar els fogons? Quedaran ben aviat negres de sutge, negres com l'Ònix, el gatet de carbó, com jo mateixa, com l'ànima de Monsieur Giraud -mal aire l'empenyi- com tot en aquesta casa. Tot, menys la pell d'or d'Olympia, és clar. Ara que, ben mirat, de què li ha de servir la seva pell d'or? De res, pitjor que de res. És tan esclava com jo, o potser més. La llei assegura que ja no hi ha esclaus, direu. La llei, i perdoneu, se la fan els poderosos a mida.

Olympia i jo vam arribar a aquesta casa el mateix dia. Ella venia d'un raval ple de fang dels afores; jo del mar, i abans, de la plantació que era propietat del pare de Monsieur Giraud -mala aigua l'ofegui-, i va ser propietat del seu avi. Allà, a les Antilles, tot era propietat seva: la casa, les plantes, els ocells i les persones. Aquí, a París, també. Els amos són amos de tot, a tot arreu.

El dia que vam arribar ploràvem totes dues. Les dues enyoràvem la mare. La seva mare, la prostituta que Olympia encara no era. La meva mare, l'esclava que jo ja no soc, perquè ho diu la llei. El primer que vam aprendre va ser que al destí i a Monsieur Giraud -mal foc el cremi- els plors no els commouen. I vam deixar de plorar. Però no vam deixar d'enyorar res.

El meu lloc és la cuina i el seu, el llit. La meva feina és ser ombra, i la seva, ser llum. Jo hi soc però no hi soc: ella brilla. A mi no em veu ningú, i a ella tots la contemplem, Monsieur Giraud -mala terra l'enterrí- i fins i tot jo mateixa. Cada vegada que em canso del cel gris de pluja i de la llum bruta del celobert miro el seu cos de flor perfecta i el cap i el cor se m'escapen, travessen el mar i tornen a la calor, a les olors de la nit, al soroll de les ones. Em porta a casa, i no entenc com sap el camí.

Les primeres setmanes que vam ser aquí les dues recordàvem: Jocs de sorra meus, jocs de bassal d'ella, fruita dolça, jo, bunyols ensucrats, ella, aiguardent la seva mare i rom la meva, perquè alguna cosa s'ha de fer per resistir. Fins i tot un dia ens vam beure una ampolla d'armanyac, que primer ens va fer riure i després vomitar tot el que ens havia passat: el viatge per canviar de món, molt llarg el meu, molt curt el seu, tots dos marejadors i esquitxats de por, la primera nit al pis que encara feia olor de pintura, jo arrupida al recambró i ella estirada entre teles suaus, amb l'alè fastigós i resclosit de l'amo embrutant-li tots els racons del cos. Ho vam treure tot. Només en va quedar un regust amargant a la gola, que encara dura.

Però han passat mesos i anys, moltes nits com la primera i molts dies llargs i buits en la foscor. Monsieur Giraud -mala mort se l'emporti- cada cop més vell, ara només pot embrutar Olympia amb la mirada, però ha començat a fer-ne ofrena als seus amics, que arriben plens d'ansia, i marxen amb els ulls enterbolits i el desig renovat.

Mentrestant, Olympia mira endins, on cap anhel la pot encaçar. I gairebé mai parla. Només, si de cas, per dir-me que no vol les flors.

Olympia creu que ha fugit, però no és cert. No podrà mai tornar al carrer, és presonera del desig dels altres. Jo sí que puc sortir, però tinc por. Em perdria per sempre en aquest bosc de pedra que no té final.

Per sort, encara puc tenir les flors. I mirar Olympia.